

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **A.K.**
o wyrok łączny
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 grudnia 2024 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.
wniosku skazanego o wznowienie postępowania
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 21 kwietnia 2022 r., II AKa 323/21,
utrzymującego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 2 lipca 2021 r., III K 315/20,

p o s t a n o w i ł

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku o
wznowienie jako oczywiście bezzasadnego.

UZASADNIENIE

W dniu 20 września 2024 r. do Sądu Okręgowego we Wrocławiu wpłynął wniosek A.K. o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w przedmiocie wyroku łącznego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 kwietnia 2022 r., II AKa 323/21. W tym piśmie stwierdził, że złamane zostało wobec niego prawo, gdyż nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 §1 pkt 2b k.p.k.). Świadczyć o tym ma naruszenie zasady humanitaryzmu z art. 3 k.k.

oraz zasady ochrony godności człowieka przewidzianej w art. 30 Konstytucji poprzez zastosowanie wobec niego nowelizacji ustaw, które nie obowiązywały w chwili popełnienia przez niego przypisanego mu czynu. Uzasadniając tak sformułowany wniosek stwierdził, że w maju tego roku został zmieniony art. 7 Traktatu o Unii Europejskiej, który dotyczy praworządności w Polsce. Dalej podał, że podważono wyroki Sądu I i II instancji w sprawie stosowania dyrektywy z art 54 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w jego § 2, to jest od adwokata, radcy prawnego lub radcy Prokuraturii Generalnej RP, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że oczywista bezzasadność wniosku ma miejsce zarówno wówczas, gdy podniesienie we wniosku - jako podstawy wznowienia postępowania - okoliczności w ogóle nie odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia postępowania zawartym w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k., jak również wówczas, gdy odwołano się w nim do takich okoliczności sprawy, które ewidentnie się nie mieszczą w powołanej podstawie wznowieniowej.

W badanej sprawie zachodzi druga z wymienionych sytuacji. Pomimo podania we wniosku przepisów Kodeksu postępowania karnego dotyczących podstaw wznowienia postępowania, skazany nie podał okoliczności, które mieszczą się w tych podstawach. Wskazał ogólnie na naruszenie zasady humanitaryzmu i zasady ochrony godności człowieka, nie podając przy tym żadnych świadczących o naruszeniu tych zasad, a jednocześnie mieszczących się w wymienionych podstawach wznowienia postępowania. Przypomnieć należy, że w badanej sprawie sądy nie orzekały o odpowiedzialności za poszczególne przypisane skazanemu przestępstwa, co do których mogłyby zachodzić okoliczności wpływające na nadzwyczajne złagodzenia albo na nadzwyczajne obostrzenie kary, ale orzekały o karze łącznej.

Wręcz niezrozumiałe jest zawarte w piśmie twierdzenie o nieuwzględnieniu nowelizacji, czego dowodem ma być zmiana art. 7 Traktatu o Unii Europejskiej. Tak sformułowane we wniosku okoliczności mające stanowić podstawę wznowienia postępowania świadczą o jego oczywistej bezzasadności, widocznej „na pierwszy rzut oka”. Lektura złożonego pisma prowadzi do wniosku, że podniesione w nim argumenty nie mają szans na uwzględnienie. Tym samym oczywista bezzasadność złożonego wniosku uzasadnia wydanie postanowienia o odmowie jego przyjęcia bez konieczności wyznaczenia obrońcy z urzędu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy zważył, jak w sentencji.

[WB]

[a.ł.]